

A szivatalag hercegnője

Bepillantás a ringó
csípők kertjébe.

finep
selection

CSELENYÁK IMRE

„Nagyon élveztem az olvasást. Betekintést nyerhettem az arab kultúrába, a muszlim nők sorsába. Ez a történet egy szép mese, ami végigkíséri egy arab nő életét.”

– *Ginuci*

„Az arab kultúra nagyon nagy hatással volt az emberiségre, különösen a kora középkorban. Bagdad városa az egyik legnagyobb metropolisz volt a XIII. században. Itt játszódik ez a történet, melynek minden sorát nagy élvezettel faltam.”

– *imi_lapcsanka*

CSELENYÁK IMRE

A
sivatag
hercegnője

Bővített, átdolgozott kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

„Nincs másutt erő és nincs hatalom, mint a magasztos és felséges Allah kezében.”
(Arab fohász)

Bolt a bazársoron

APÁMAT ALINAK HÍVTÁK. Ez a leggyakoribb név a Kalifátus területén, vagy talán az egész arab világban, de teljes nevét elhallgatom, nehogy ráismerjen valaki. Mert ő az, aki miatt kitaszítottam a meleg családi fészekből, s idegen emberek tulajdonába kerültem, de nem szeretném, hogy emiatt apámat valaki a szájára vegye. Bármit is tett sérelmemre, szent ő nekem, és ha eszembe jut, csak szépeket gondolok róla. Allah is úgy kívánja, hogy tisztelettel emlékezzek rá.

Népes családban nevelkedtem, apám boltos volt a bazársoron. Az üzletet, amelyet apósa hagyott rá, és ahol főleg mesterien megmunkált ajándéktárgyakat árult, lelkiismeretesen vitte tovább. Jól beosztotta idejét, megtalálva a kellő arányt árubeszerzés és eladás között. Hajnalban kelt, késő este feküdt, eközben mindennek sikeresen a végére járt. Éjnek idején gyakorta hallottam, ahogy csengő

pénzeket számol titkos ládikájába, amelyet mi, gyerekek még csak nem is láhattunk.

Én igen boldog gyermek voltam, testvéreim rajongtak értem, és én is szerettem őket. Mi olyan szereteteli család voltunk, amilyen ritkaság. Mondják, a legjobb testvérek is összekapnak néha, még kezét is emelnek egymásra, nekünk azonban hangos szó sem hagyta el soha a szánkat. A mi házunkban mindig olyan csönd uralkodott, hogy ha vendég jött hozzánk, azt gondolta: kik laknak itt, talán némák?

Dehogyan voltunk mi némák, csak nesztelenül éltünk, s ha oda-lent elcsendesedett a bazár, tőlünk egy püss sem szivárgott ki, csak a szomszédok lármázását lehetett hallani. Csupán amiatt bánkódtam, hogy mi idegenkedünk a zenétől. A falakon túl gyakorta szólt a muzsika, és én a zsigereimben éreztem a ritmust, a harmóniát, a mi családjunkban viszont senki sem zenélt, legföljebb dudorászott. Ha én néha megfélelkeztem magamról és dalra fakadtam, csendre intettek.

Mindez az anyai nagyanyámnak, Munachnak köszönhető, aki szolid, istenfélő, szunnita asszony lévén követendő mintaként szolgált nekünk. Közöttünk az átgondolt, megfontolt cselekvés és a csöndes, mértéktartó beszéd volt a kívánatos. És valamennyien megörököltük vagy elsajátítottuk ezt a viselkedést, kivéve apánkat. Az ő természetesen más volt, nem is Bagdadban született, csak addig bírta megerősöskölni magát, ameddig egyedül vitte a boltot, azonban ahogy idővel a fiai besegítettek, ő nem volt többé képes fegyelmezett, átgondolt életmódra. Ám az én rajongásom egy szikrányit sem csökkent iránta.

Szerettem a boltot. Kétemeletes lakásunkból egy keskeny, nyikorogó lépcsőn lehetett lemenni, megtettem az utat napjában többször is, hogy számat táthassam a sok apró csecsebecsére. Külön örömmelre szolgált, ha apám az ölébe ültetett, és az apróságokat sorban mutatgatva, kezembe adva mesélt is róluk.

– Látod, habibi, milyen szép mintákat kalapált az ötvös mester ebbe a cintálkába? Nézd ezt a kis elefántcsont berakásos fűszertartót! Itt egy kagylóhéjas szelence.

– Miért nem lehet nekem ilyenem?

– De hiszen a tiéd – csodálkozott huncut szemmel apám. – Itt megtalálsz, meg is foghatod, addig gyönyörködhetsz benne, ameddig csak tetszik.

– Én nem így szeretném... – mondtam csalódottan. – Én úgy szeretném, hogy mindig ott legyen velem.

Apám eljátszotta, hogy szerfölött csodálkozik.

– Hát az meg milyen szamárság! Itt van a házukban. Nem mindegy, hogy odafönt van vagy idelent?

Szerettem volna azt mondani, hogy bizony nem mindegy, és hát az ilyesmit előbb-utóbb megveszik, és többé nem látom. De már tudtam előre a válaszát, nem okvetetlenkedtem, hadd higgye hát, hogy meggyőződtem. Úgy vettem észre, saját igaza örömmel tölti el, és én boldog voltam, ha ő örült.

– Ha türelmet mutatsz – igyekezett vigasztalni –, tizenkét éves korodban kapsz egy szép karperecet.

Nézegettem én már a karpereceket, amelyből tartottunk a boltunkban legalább egy ládára valót, de minduntalan csalódnom kellett. Amelyiket titkon kiválasztottam magamnak, azt mindig elvittek – mivel mindig a legszebbet lestem ki.

– Gyere csak, Zubijuba, ezeket tegnap szereztem.

Rendes nevem Zubeida, apám találta ki ezt a játékos formát, amelyet nagyon szerettem. Nem is hagytam, hogy más így nevezzen, ha valamelyik testvérem Zubijubának szólított, azonnal kikértem magamnak. A Zubeida név *Az Ezeregyéjszaka meséiből* származik, amit szerfölött szerettem a családom, meg is volt nekünk bőrfedeles kötésben.

Anyai ágon valamennyi családtagom azon nőtt föl. Zubeida a dicső Harún ar-Rasíd világszép és módfelett eszes felesége volt. Nagymám javasolta, amikor még csak úton voltam Allah földi birodalma felé.

Apám szépen megmunkált tálakat, szilkéket, kelyheket mutogattott, amelyek ónból, bronzból, rézből készültek. Ismertem apám vélekedését, ódzkodott az arany- vagy ezüstholmitól, úgy ítélte, a nemesfémekkel csak a baj van, mivel a tolvajok, betörők legfőképp ezekre vadásznak. Inkább kereskedett kevésbé értékes, de kevésbé kockázatos portékával. Csodáltam ugyan a kézműves remekeket, de kedvenceim a messzi Kínából származó selyemképek voltak. Képzetelemben földöntúli tulajdonságokkal ruháztam föl a könnyű kezű festőművészt, aki ilyen érzéki virágokat, faágat, pillangót, színes tollú madarakat képes egy szövetre pingálni.

Ahogy cseperedtünk, apánk egyre jobban bevonta nagyobb fivéreimet is a munkába. Legidősebb bátyámat, akit szintén Alinak hívtak, ahogy betöltötte a tizennegyedik évét, magához vette a boltba. Most már ketten dolgoztak, a teher megfeleződött. Másfél évre rá második fiútestvérem, Hasszán is besegített, s így már csak harmadrésze oszlott a munka.

De csak látszólag. Mert amint Ali és Hasszán jól betanultak, apánk szinte teljesen kivonta magát a munka alól. Alig tartózkodott már saját üzletében, örökösen szomszédolt, legtöbbit Musztafa rőfös házában időzött, aki módosabb volt apámnál, nála szolgálk vitték az üzletet, mialatt ők egy félreeső helyiségben napestig lopták a napot és sakkoztak.

Ezzel az én szívdobogató látogatásaim is véget értek a boltban, Ali és Hasszán bátyáim már sosem nyújthatták nekem a régi élményt. Ettől fogya pillantást sem vettem a karperecekre, mert azoknak

titkát is csak apámmal ismertük. Inkább nézegettem az ébenfából faragott lovakat, elefántokat, tevéket, de hozzájuk sem nyúlhattam, mert fivéremeim mindjárt aggodalmas szemmel néztek rám.

Korántsem alaptalanul, hiszen egy ízben elejtettem az egyik elefántot, amelynek lehasadt a füle. Igaz, apám mézgéával megragasztotta, de később véletlenül maga verte le, és megint levált az a fül. Idővel a fadarabka elkallódott, csorba elefántunk pedig a nyakunkon maradt, senki sem találta megvételre méltónak.

Kilencéves koromban következett be életem megrázó változása, amely legfájóbb emlékem, de mégsem illendő panaszkodnom, mert Allah útjai kifürkészhetetlenek, s ezt megerősítik sorsom későbbi eseményei. Szégyenkezve mesélem hát el a történeteket, de meg kell tennem, mert őszinteségből akarok élni, és a Korán is azt tanítja, a múlttal való szembesülés megtisztítja lelkünket.

Apám akkoriban már szinte minden idejét Musztafa rófiós házában, annak is egy csöndes kis szobájában töltötte. Sakkoztak, mellette mézsörbetet kortyoltak, alkalmanként az ópiumot sem vetették meg. Különös barátság szövődött közöttük, nélkülözni sem bírták egymást, pedig Musztafa tehetősebb volt, gazdag barátot is választhatott volna magának.

Neki azonban apám kellett, apámnak pedig ő, hasonlóképpen tréfás, fondorlatos, könnyelmű természetű volt mindkettő. Folyton ugratták egymást, álhíreket találtak ki a maguk szórakozására, és a végén jót mulattak rajta. Kezdetben pénzben sakkoztak, Musztafa rendre fölülmaradt, jó anyánk akkoriban perlekedett is, amiért kevesebb dirhem csordogál a családi kasszába, és a titkos ládika gyakorta üres. Idővel aztán apám is beletanult a játékba, s kiegyenlített lett a küzdelem.

Ha úgy tartotta kedvük, a tétet másban határozták meg: a vesztesnek például szereznie kellett egy csupor mézet vagy egy kancsó

görög bort. Bármiben megállapodtak, mindig megesküdték a szakállukra. Az pedig köztudottan szent dolog.

Megtörtént, hogy mámoros fejjel néha mosolyogni való sületlenségben állapodtak meg. Például hogy a vesztes vegyen egy bárkát, a hajnali imádság idején terítse le szőnyegét a fedélzeten, és Allah dicsőítése után háromszor kiáltsa a folyó vizének a győztes nevét. Erre a győztes menjen fel a hajóra, és kiáltsa azt: igen, ez az én bárkám, sakkjátékban nyertem! Erre ugyanúgy a szakállára esküdött mindkettő.

Azt gondolhatná bárki, hogy ezek ketten alaposan kibabrálhattak egymással, és vagyonok folytak el kezeik között, ám szó sincs erről. A túlzó egyezségek a szórakozásukat szolgálták. Ha történetesen abban állapodtak meg, hogy a vesztesnek föl kell másznia a nagymecset tetejére, és el kell lopnia a félholdat, olyan éktelen jókedvre derültek, amit semmi pénzért el nem cseréltek volna. Miután kimulatták magukat, lejátszották a partit, és a győztes szónokiasan feloldotta esküje alól a vesztest. Ezt minden esetben megtették, mert esküjük és szakálluk féltis volt.

Musztafa fúria asszonya azonban ferde szemmel nézte ura gyermek számarkodását. Meggyőződése szerint apám rontotta őt el, és mint alattomos mérges kígyó, folyvást résen volt, mikor lehet ártásukra. Ahogyan a két férfinak a tréfálkozás, az asszonymak a hallgatóság lett legkedveltebb szórakozása. Musztafa és apám ismét megeskették egymást, hogy a vesztes ezúttal belopózik a bagdadi kalifa palotájába, és lelop az uralkodó ujjáról egy ékköves gyűrűt. A két férfi nyerített jókedvében, az asszony a másik helyiségben toporzékolt a dühtől. „Megálljatok csak, egyszer elveszem a jókedveteket!”

Telt-múlt az idő, az asszonyban egyre nőtt az indulat, már nem elégedett meg a füleléssel, szavukon akarta fogni őket.

– Na, tartsátok be az eskütöket, nagyszájúak, így semmi értelme!
– Éppen ura nyert, és jogot formálhatott volna arra, hogy apám egy teljes esztendeig tisztogassa szattyánbőr csizmáját.

– Csúnya dolog a hallgatóság! – felelte rá Musztafa, és feloldotta apámat esküje alól.

Egy másik alkalommal apám került ki győztesen, amely Musztafára nézve lett volna lealacsonyító: koldusgúnyát kellett volna öltenie és roskatag, öreg számárháton kéregetni a város utcáin.

– Ehhez nem fúlik a fogad, igaz, Musztafa?! – harsogta a felesége.
– Pedig ezen én is jól kacagnék!

És Allah megelégedte az oktalan tréfálkozást.

Egy alkalommal a szokásosnál is nagyobb butaságot eszeltek ki. Sohasem értem meg, hogyan jutott ilyesmi az eszükbe. Azt találták ki, hogy a vesztes bocsássza áruba legszebb lányát, és az érte kapott pénzt számolja a győztes markába. Ezen annyira hahotáztak, hogy túltettek a híres bazársor zsviján.

Nagy figyelemmel tologatták a bábukat, mintha érezték volna az elkövetkezendő idők titkait. Musztafa egyszerre csak megtolta a vezérét, leütötte apám bátyját és hatalmasat kiáltott:

– Sakk és matt! – És ültében fölvetette fejét, tágra nyílt szájából rekedt nevetés szakadt föl, majd hörgés, csuklás.

Aztán hirtelen elnémult, a feje és tokája kivörösödött, egész testében megmerevült. Apám mindjárt látta, hogy ez most nem a szokásos jókedv megnyilvánulása. Fölszökött, hogy barátja segítségére legyen, de addigra Musztafa elbillent és hatalmas robajjal – testes ember lévén – zuhant a padlóra.

– Orvost! Orvost! – kiáltozta apám, mire ott termett az asszony is.

– Jaj, Allah! Irgalmazz szerencsétlen gyermekednek!

Az orvos nem segíthetett, hiába jött sietve.

– Gyors lefolyású volt – közölte részvétellel –, szerette őt Allah.

Az asszony olyan jajveszékelést rendezett, hogy a bazársoron mindenkinek összeszorult a szíve. Nem is gondolták, hogy ennyire szerette urát. Véresre karmolta arcát, megépte ruháját.

– Musztafa! Musztafa! Egyetlen kincsem, drága uram! Ó, Allah, miért vetted el tőlem ily váratlanul szerelmes hitvesemet?! – Miután felhagyott a sirámmal, apámra támadt. – A lelkesen szárad! Most megkeserülöd a sok esztelenkedést. Még mindig élne, ha téged meg nem ismer! De behajtom rajtad az esküt. Legszebb lányodat eladod, és az árát leszurkolod nekem! Most ne vess, boltos Ali!

Így történt hát. Hiába rimánkodott apám, hogy mentené föl őt az asszony esküje alól, ha már Musztafa váratlanul elhalálozott, a könyörtelen perszóna megtagadta.

– Bűnhődnöd kell, megérdemled!

Anyám felkereste a kerületi kádit, be is idézték a feleket, de Musztafa asszonya ott is ragaszkodott kegyetlen akaratahoz. A kádi kimondta az ítéletét:

– Az eskü szent dolog, boltos Alinak el kell adnia legszebb lányát, az érte kapott pénz Musztafa özvegyét illeti.

Én minderről akkor még semmit sem tudtam. Csak azt tapasztaltam, hogy egy reggel apám és anyám sírva keltenek. Rám adták legszebb bugyogóm, piros mellénykém, fejemre kötötték nagymama drága selyemkendőjét és kétfelől kézen fogva útnak eredtek velem. Sosem volt ellenemre a séta, valamennyi veszélyével szerettem Bagdadot, ezt a nyüzsgő várost, Harún ar-Rasíd mesevilágát. Most azonban nyugtalanított, hogy anyám pityereg, apám pedig sűrűn törölgeti könnyes szemét.

Sokat mentünk, nagyon sokat, meg sem kérdezhettem, hová és miért. Gyereklánnyal nem faggatja szomorú szüleit.

Türelem, úgymint megtudok mindent. Valóban megtudtam, és majdnem belehaltam.

Számomra idegen városrészbe értünk, ahol tisztán lehetett érezni a közeli Tigris folyó szagát. Megálltunk egy magas, sötét kövekből rakott épület előtt. Apám zörgetett a kapuján, kisvártatva be is eresztett minket egy ösztövért asszonyoság, ruházatából ítélve rabnő.

– Mi járatban, ó, szidi? – kérdezte meghajolva, miután visszazárta a kaput.

– Makarim dujnával óhajtok szót váltani – dörmögte apám nagyon halkán.

Ez a halk hang riadalmat keltett bennem, és ekkor megéreztem, hogy hamarosan az én sorsom felől döntenek.

A rabnő ismét meghajolt, és elietett.

Hosszú ideig nem történt semmi, emlékszem a kínos csendre, egy örökkévalóságig tartott a várakozás. Aztán már csak arra eszméltem, hogy egy derengő folyosón vezet bennünket a sovány asszony, amelynek végén egy kerek terembe érünk, ahová kőrácsos ablakon rézsút tűz be a napfény.

– Túl kicsi még! – hallottam egy éles női hangot.

Gazdagon faragott oszlop mellett riasztó arcú matróna állt és szúrós szemmel méregetett.

– Már tízéves – lódított apám.

– Hozzátok vissza két év múlva.

– Viszem akkor a síutákhhoz.

A matróna gondolkodóba esett, keskeny szája megnyúlt. Közelebb jött, szemügyre vett olyanformán, mint egy kofa a friss birkacombot a piacon. Félelmem ellenére megéreztem, hogy akivel most farkasszemmet nézek, az rejtélyes személy.

– Mennyit kérsz érte?

Apám megtörten a nőhöz kullogott, és súgott valamit a fülébe. Az utolsó szavakat kicsit hangosabban mondta, meghallottam.

– ...legyen neki jó sora.

– Elfogadom. De tudjátok meg, innentől minden jogotok megszűnik felette.

Anyám zokogása még eljutott a tudatomig, aztán minden emlékem ködbe vész.

„Csak a hallgatásban van erő –
minden más gyengeség...”
(Abu Szaid, perzsa költő)

Rózsakert

SÍRTAM, CSAK SÍRTAM.

Idegenek ragadtak meg. Sírtam. Betuszkoltak egy szűk cellába. Sírtam. Ennem adtak. Félrelöktem, és csak sírtam.

Nem akartam én sehol másutt élni, csak a saját családi otthonomban, a mósusz- és ébenillatú bazársor mélyén, ahol olyan boldog voltam, mint a nádirigó fiókája a meleg fészekben. Éjszaka csak azért tudtam pár órát aludni, mert a zokogás teljesen kimerített, de amint fölriasztottak rémálmaim, rám szakadt a sivár magány, és megújult keserűséggel hullattam könnyeimet tovább. Nem sejtem, hány napig kínozott a kétségbeesés, mialatt egy falat sem ment le a torkomon, de lassan annyira elgyengültem, hogy már nehezemre esett magamból hangot kiadni. Ekkor megjelent cellámban a dujna, és kedvesen, de határozottan szólt:

– Megértelek, ó leányom. Hidd el nekem, Allah könyörületes, és a nehezen már túl vagy, innentől csak jobb lesz. Sok lány ment

már át a kezem alatt, eddig még valamennyi túlélte, veled sem lesz másképp.

Nem feleltem rá, csak nyeltem a könnyeim. A dujna cserépbögrét tartott felém.

– Igyál, no!

Most jöttem rá, hogy halálosan szomjas vagyok. Valahogy föltápáskodtam, elvettem az edényt, belekortyoltam. Mint kiszáradt vádiban az első vízfolyam, úgy nedvesítette végig száraz torkomat az édes gyümölcslé. Nem tudtam elvenni a számtól, míg az utolsó csöppig ki nem ittam.

A dujna várt egy ideig, talán arra, hátha megszólalok, aztán vállat vont, visszavette a bögrét, távozott. Még aznap bejött hozzám az a sóvány rabnő is, aki megérkezésünkkor fogadott bennünket.

– Szedd most már össze magad, Zubeida. Csúnya leszel, ha sokat sírsz. Társnőid nagyon kíváncsiak rád, gyere hát hozzájuk, közöttük a bánat is elviselhetőbb. Az én nevem Ikram. Ha bármire szükséged van, csak kiáltl értem.

Barátságosan csengett a hangja, egyenességet éreztem ki belőle. De neki sem válaszoltam, az én lelkemben haragos tenger vihara dúlt. Ikram meghajolt, elsietett. Könnyeim azonban elapadtak, bánatom daccá módosult.

Álmot láttam. A csorba fülű elefántommal játszottam, amely egyszerre csak megelevenedett. Kicsi mérete megmaradt, és a füle is hibádzott, de életre kelt. Némiképp csodálkoztam rajta, hogy megengették nekem, hogy odafönt, a lakásunkban játszszam vele. Jelen volt nagymamám, a nővérem, két kisöcsém. Ültünk magunk alá húzott lábbal a családi szőnyegen, és csodáltuk az apró ormányost, akár egy játékos kiscica, bolondozott nekünk, és mi nevetgeltünk rajta, és lelkem csordultig telt boldogsággal.

Meg akartam kérdezni, hogy hol vannak a többiek, mert ezt a csodát mindenkinek látnia kell, de Johara, a nővérem megelőzött.

– Nagymama, hol van Ali és Hasszán?

– Lent vannak a boltban, habibi.

– És jó anyánk és jó apánk?

– Ők elvitték Zubeidát a mara házba – felelte részvétlenül nagymama.

Elcsodálkoztam: de hiszen itt vagyok a szemük előtt, nem vittek el engem sehova! És egyszerre különös dolgot vettem észre: senki se néz rám, mintha senki se látna. Próbáltam szólni, ki is nyitottam a számat, hogy megmondjam, itt vagyok ám, de egy mukk sem jött ki a torkomon. És már az elefántom sem jött oda hozzám, sorba járta a jelenlévőket, engem viszont figyelmen kívül hagyott.

Félelmetes, de ismerős fájdalom nyilallt a szívembe. És dübörgő, mellemet szaggató szívdobogás ébresztett föl, a keserűség méregé gyűlt a számban, és én nyeltem, nyeltem – bárcsak meghalnék!

Nem haltam meg. Körülnéztem, egy fölső kőrácsos ablakon meredeken tűzött be a fény, kikeltem ágyamból. Puha papucsba bújítottam a lábam, az ajtóhoz támolyogtam. Nyitva volt, elhagytam a cellát. Gyöngének éreztem ugyan magam, de valahogy az élni akarás vágya hatalmasodott el meggyötört szívemben. A kószálás egy fokkal mégiscsak jobb, mint a fekvés.

Akkor még észre sem vettem, milyen szépség vesz körül, az arabeszk-mintázatú oszlopok, a brokátfüggönyök semmilyen hatást nem gyakoroltak rám. Talán a mirhaillat feltűnt, halványan érzékeltem, de azt is csak utólag azonosítottam be. Váratlanul előttem termett Ikram.

– Az arnyékszéket keresed? – kérdezte.

Bólintottam. Ő készséggel megmutatta, hol találom, és meghajolt. Miután elvégeztem a dolgom, úgy határoztam, kicsit körülnézek.

Azzal még nem csalom meg sértett lelkemet, ha kiderítem, hová kerültem. Találomra elindultam egy boltozatos folyosón abba az irányba, amerre több fényt láttam.

Lépésről lépésre erősödött valami zaj, amely végül női fecsegésnek és vízcsobogásnak bizonyult. És egyszerre csak elvakított a nagy fényes fehérség, szememet el kellett takarnom. A beszélgetés hirtelen abbamaradt, csak a víz csobogott tovább monotonon.

Ahogy szemem alkalmazkodott a világosságához, ujjaim között kikémleltem és olyan kép tárult elém, amelyet eddig csak képzeletem szült Seherezáde meséi nyomán. Terített asztalkát ült körül hét ifjú hölgy, akik olyan szépségesek voltak, amelyet még sosem láttam. Ruhájuk színpompás, anyaguk a legfinomabb szaténból, selyemből, bársonyból való. Bagdad utcáin sohasem látni ilyen élénk öltözetet viselő fiatal nőket. Valamennyi engem bámult, szemükben szíves érdeklődéssel.

– Milyen kedves – suttogta egyikük.

– Valóban még kislány – mondta egy másik.

– Gyere, Zubeida, már vártunk – nyúlt felém egy karcsú kéz. – Ül le mellém, te leszel a párom. Az én nevem Nida.

Álltam még egy ideig, aztán a szelíd légkör föllágyította dacom, elindultam a hívó hang irányába. Nida készséggel helyet szorított maga mellett, érezhetően örömmel töltötte el, hogy hajlottam szavára.

– Egyél velem! – csivitelte vidáman. – Együtt sokkal ízesebb az étel. Adhatok neked valamit?

Tagadólag ráztam a fejem. Hogyisne, legyen elég annyi, hogy idetelepedtem, gondoltatta még a makacsság utoljára velem, de nyomban megbántam. Olyan ínycsiklandó falatok kellették magukat, hogy elkezdett kerülgetni a rosszullet. Talán bele is halok, ha nem veszek magamhoz táplálékot. Valameddig még megerőszkoltam szervezetem,

aztán már nem bírtam tovább. Odakaptam, magamhoz ragadtam egy darabka fehér húst és a számba tömtem. A szemem könnybe lábadt tőle.

Kuncogás hallatszott, de nem érdekelt, nem láttam mást, csak az ennivalót.

– A mártással még finomabb – mondta Nida, és közelebb húzott hozzám egy cseréptálcát.

Igaza volt. A húsdarabkákat belenyomkodtam a mártásba, és menyeyei ízzel telt meg a szám. Rövid idő alatt annyi húst megettem, mint még soha. Szusszanás után kerestem más harapnivalót is, éppen csak amit a kezem elért. A porcukorral meghintett sütemény szétomlott a számban. Mandulával volt megtöltve.

Gyomrom megtelt, fejem eltompult. Ittam rá gyümölcsnektárt, és egyszerre tűrhetően éreztem magam. Mindjárt jobban érdekelt a környezet.

Egy alabástromfalú, sokszögletű teremben ültünk, amiből egy széles, nyitott kapun át ki lehetett látni a virágzó kertbe, aminek közepén egy kör alakú, fehér márványból faragott szökőkút csobogott. Szemet gyönyörködtető volt a nagy fehérség között a lugasokra feltuttatott, burjánzó vörös rózsák. És a lányok öltözéke is szerfölött tetszett, akárha színes tollú madárcáka lennének.

Lopva felém pillantgattak, új és érdekes lehetőség voltam számukra, de nem tudták, hogyan viszonyuljanak hozzám. Egy gyereklány, aki nem hajlandó megszólalni, fejtörést okozhatott nekik. Ó, a másik ember soha nem láthat a fejünkbe. Honnan is tudták volna, hogy én most gigászi harcot folytatok, hogy rossz emlékeimet a tudatom legmélyére száműzzem.

– Jót ettél? – kérdezte Nida.

Bólintottam.

– Allahnak legyen hála.

Teli gyomorral némiképp higgadtan gondoltam hűtlen szüleimre, akik túladtak rajtam, mint valami ajándéktárgyon a bazársoron. Nem bírtam ép ésszel ezt fölfogni, és lobogó gyűlöletem összevegyült az utánuk való emésztő vágyakozással. Úgy éreztem, gyermek soha nem haragudott úgy szüleire és nem vágyakozott oly erősen utánuk, mint én. Ez a kettős érzés felnőtt embert is porba sújthat, nemhogy egy kilencéves kislányt.

Nesztelenül felálltam, és pillantásoktól kísérve kilépdeltem a kertbe. Eddig is éreztem, de most megsokszorozódva csapott meg a rózsairat. Leültem a szökőkút peremére, kezemet a hús vízbe mártottam és néztem merőn nedves ujjaimat, mintha először látnám őket. Egy kézen öt ujj található, tehát azt mondhatjuk, ujjainknak is vannak testvérei.

A kéz tulajdonképpen egy békés család, amelyen az ujjak a családtagok. Bármelyiket tépnék ki, iszonyú fájdalommal járna, és a kéz nem lenne többé olyan, amilyen volt. Ez történt velem. Kiszakítottak a családomból, fájdalom csaknem elviselhetetlen, de ezután ők sem lesznek épek. Ők is megszenvedik, hogy valaki immár hiányzik közülük.

Nesztelenül kiszállingóztak a lányok is, vidám szavaik, kuncogásuk a rózsatövek között bújócskázott. Nida leült mellém, ő is vízbe lógatta a kezét, és velem hallgatott. Hajából violairat áradt, részvéte meghatott, közelsége most igazában jólesett. Nida a víz alatt megérintette a kezem. Ránéztem, de ő csak a medencébe bámult.

Később kézen fogott és termeken, folyosókon át elvezetett egy barátságos szobába. Ami legelőször a szemembe tűnt, egy kínai selyemkép volt a falon. Kis híján elsírtam magam, látva a finom, érzéki ecsetvonásokat, hiszen egykori otthonomra emlékeztettek a bazársoron. Nida észlelte a kép iránti ámulatom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ez az egyetlen emlékem hazulról. Tudod, én Horezmből származom – magyarázta, miközben levetette sárga mizárját, és egy fogásra akasztotta. Így buggyos nadrágján kívül csak egy fehér kebeltartó takarta nőies dombjait. Hozzám képest nagylány volt, pedig még ő sem dicsekedhetett éveinek számával. – Az ott a te fekhelyed – mutatott átellenben egy alacsony díványra. – E házban úgy öltözködünk, ahogy akarunk, nekünk, mahasti lányoknak Allah erre engedelményt adott.

Nida elnyúlt a maga díványán, mozdulatai kecsesek voltak, ahogyan szép vonalú válla és nyaka is. Fekhelyemhez léptem, és én is elfeküdtem. E pillanatban nem gondoltam semmi fájdalmasra, és a magány sem szorongatott, hiszen ketten voltunk. Békésen elaludtam.